

[Frode Jakobsen.]

dette område, er det stadig en grundskade i dansk politik, her i rigsdagen og endnu mere i de diskussioner, der føres landet over, at man i for ringe grad lader blikket glide ud over landegrænserne, hvad der i dag simpelthen er en nødvendighed for at kunne få en mening i det hele. Den hårde nødvendighed har vel efterhånden givet rigsdagens medlemmer en forståelse deraf. Den danske befolkning er imidlertid efter min opfattelse stadig altfor tilbøjelig til at skubbe de udenrigspolitiske problemer fra sig, som om de — modsat indenrigspolitik — ikke rigtig kom den ved, som om det var noget, den ikke rigtig har forstand på, og som det derfor er klogt at overlade til andre, til udenrigspolitiske eksperter.

En misforståelse kan ikke være mere komplet. Der er ingenting, som kommer os allesammen mere ved end udenrigspolitik i dag. Det kommer os i virkeligheden allesammen endnu mere ved end indenrigspolitik, for den rigtige udenrigspolitik bliver afgørende for, om vi kommer til at leve i krig eller kommer til at leve i fred, om vore børn kommer til at leve som frie mennesker, eller om vore børn skal leve som slaver.

Jeg kommer i denne forbindelse til at tænke på et brev fra min gode ven under besættelsens år, en af de største skikkelser i dansk politik i vor generation, Christmas Møller. Han skrev til mig engang fra London at når vi nu skulle til at forhandle om den første frie regering efter befrielsen, var det vigtigt, at udenrigsministerposten blev besat med en politiker og ikke med en diplomat, fordi det gjaldt om at få den opfattelse til at trænge igennem overfor rigsdagen og overfor hele landets befolkning, at udenrigspolitik ikke bare var for nogle eksperter, men noget centralt for rigsdagen og for alle, som beskæftigede sig med politik.

En sådan udnævnelse er jo igen sket ved den nuværende regerings dannelse, og jeg tror, det vil være retfærdigt at udtale en kompliment overfor den højtærede udenrigsminister. Jeg tror, at udnævnelsen af en aktiv politiker til udenrigsminister vil tendere mod at bringe udenrigspolitikken nærmere, til at drage den udenrigspolitiske debat i højere grad ind i denne sal.

Nu er det jo rigtigt, at den afgørende ændring i vor udenrigspolitiske kurs allerede har fundet sted; det skete med vor tilslutning til Atlantpagten, til Marshallorganisationen, til Europarådet, men der mangler et godt stykke vej endnu, før følelsen af, at vi virkelig hører sammen med disse

organisationer, er blevet hvermands eje her i landet. Her har vi politikere en stor opgave — og en pligt.

Medens Atlantpagten i ret høj grad har været drøftet i denne sal, er det samme ikke tilfældet med Europarådet. Jeg forstår godt denne udvikling. Jeg forstår, at Atlantpagten, det militære samarbejde, let kommer i forgrunden under de forhold, vi lever under i dag. Men jeg, som har været en af de tidligste talsmænd for Danmarks tilslutning til Atlantpagten, må samtidig sige, at dette samarbejde, det militære, aldrig kan komme til at stå mit hjerte så nær som bestræbelserne for ad fredelig vej at skabe en større enhed her i Europa. Det militære arbejde må måske have en større tidsprioritet, det haster måske mere, for hvis det går galt militært, er jo samtidig alt andet tabt, men i virkeligheden er der et langt større perspektiv i den stadig nærmere og nærmere forening af de demokratiske stater i Europa. For det første er det militære samarbejde ikke nok. Hvad hjælper kanoner, flyvere og tanks, hvis det smuldrer indefra? For det andet er Atlantpagten trods alt kun et nødvendigt onde. Det er noget, der er påtvunget os udefra, ikke fra Amerika, som kommunisterne vil fortælle os, men fra Rusland. Det er et nødvendigt onde, fordi alt militær er et nødvendigt onde. Men hvis der var fred i verden, ville der stadig blive tilbage som en nødvendig opgave for os at arbejde på at skabe større samarbejde her i Europa, økonomisk, socialt og kulturelt.

Danmark tilsluttede sig Europarådet straks ved dets oprettelse i 1949. Fra alle demokratiske partiers side er der kun udtalt sympati for tanken, men det er netop en af Europabevægelsens genvordigheder. Der er ingen, der har noget imod den, alle har sympati, den er ved at blive kvalt i sympati, for det er, som om man ikke har stort andet.

De 4 største partier på den danske rigsdag har hver udpeget sine repræsentanter til Europarådet, og disse repræsentanter har med iver deltaget i arbejdet i Strasbourg, og alligevel er det, som om der hele tiden har været altfor ringe forbindelse mellem det, der er foregået i Strasbourg og rigsdagens arbejde herhjemme. Det er ligesom to forskellige luftlag. Af samme grund er Europarådets indsats aldrig trængt rigtig ud i det danske folk. Gennem arbejdet i Europabevægelsen ved jeg, hvor ganske anderledes stærkt Europabevægelsen står i så at sige alle andre folk her i Europa.

Sker der da noget i Strasbourg? kan jeg tænke mig nogen vil spørge. Efter min me-